

dagen. — Udvalget foreslaar at henvise dette Andragende til Indenrigsministerens nærmere Overveielse.

30. Christian Krag Saxilds Andragende (indbragt den 9de Februar 1874 af Folkethingsmanden for Veile Amts 3die Valgkreds, Lh. Nielsen). Atter i Aar foreligger der et Andragende fra forhenværende Soldkarl Kristian Krag Saxild, boende i Høver ved Veile (Tilleg. B. Sp. 1090). Finantsministeriet afflog i 1872 hans Ansøgning om Pension, uagtet han i 13 Aar havde været flæsvisgt Bestillingsmand. Afslaget havde imidlertid nærmest sin Grund i den Paagjældendes økonomiske Forfatning. Da Ansøgeren ikke fandt sig tilfreds med Ministeriets Afgjørelse, henvendte han sig, som allerede nævnt, i forrige Samling til Rigsdagen. Udvalget afgav følgende Betænkning over Andragendet: „Foraauidt Ansøgeren kan komme ind under Lov af 24de Marts 1865, formener Udvalget, at Andragendet kunde fortjene en ny Overveielse, og man foreslaar derfor at henvise det til Finantsministeren.“ Andrageren modtog atter et Afslag fra Finantsministeren af de samme Grunde (økonomiske) som tidligere. — Udvalget fastholder sin tidligere Opfattelse og gjentager Indstillingen fra ifjor.

31. Andragende fra 14 Møllebrugere paa Bornholm (indbragt den 17de December 1874 af Folkethingsmanden for Bornholms Amts 2den Valgkreds, Dam). 14 Møllebrugere paa Bornholm indgav 24de Juli 1871 en Bøjsøring til Indenrigsministeriet over, at de af Dyrigheden vare bleve nødt til at løse Næringsbevis, uagtet de mente at burde være fritagne i Henshold til Næringsloven af 29de December 1857, § 16. De havde tidligere af og til klaget til Dyrigheden over dette Forhold. Amtet udstedte da tvende Skrivelser henholdsvis af 20. April 1860 og 10de Marts 1862, i hvilke det gjøres gjældende, at Møllebrugere under ingen Omstændigheder kunne fritages for at løse Næringsbevis, „da Arbeidet i Møllen egentlig udføres af denne, og at Anvendelsen af Mennekraft her er det Underordnede“. Ministeriet resolverte under 6. Februar 1863 ganske forskjelligt fra det Ansøgte. Efter denne Resolution fik Møllebrugerne Medhold i, at foraauidt de til deres Mølles Drift kun benyttede deres Hustruers eller Børns Hjælp, da vare de ikke pligtige at løse Næringsbevis. Bemeldte Resolution er imidlertid først bleven kundgjort af Herredsfoged Nygaard i „Bornholms Avis“ 20 Juni 1871, hvilket er Aarsagen til, at Andragerne saalænge have forholdt sig rolige. De andrage i deres Ansøgning til Ministeriet tillige om at maatte faae den dem uretfærdig aftrævede Kjendelse tilbagebetalt; herom har Ministeriet ifølge Svaret af 31te Januar 1872 ikke villet udstede noget Raabud. — De foreliggende Oplysninger give tilftrækkelig Anledning for Udvalget til at foreslaa Andragendet henvist til Finantsministerens og Indenrigsministerens nærmere Undersøgelse.

32. W. C. L. Pios Andragende (indbragt den 28de Januar 1874 af Folkethingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, Winter). Afstediget Kapitain Pio ansøger atter dels om Pensionsforhøielse og dels om Erstatning for formentlig Forurettelse. Han ansører, at dersom han, der „formedelst Svagelighed“ afstedigedes 12te Marts 1842 med en Pension af 284 Rd., var bleven behandlet som alle de øvrige med ham ligestillede Officerer, der fik deres Afsted i Anledning af Hæverordningen 1842, da vilde han være afgaaet 3 Maanedes senere med en aarlig Pension af 417 Rd. Han mener, at det er saameget mere paafaldende, at han ikke blev behandlet ens med de ham ligestillede, som Christian den Ottende ifølge sin Retfærdighedsfølelse bestemte i den Resolution, efter hvilken han afstedigedes, at han skulde have de samme Fordele, der bleve de Officerer til Del, som vare bestemte til Afgang 1. Juli 1842. Efter forgjæves at have søgt Ansættelse i Hæren 1848 som Officer, indtraadte han i Sergents Nummer som Frivillig, men avancerede til Kapitain og Kompagnikommandør. I sidste Krig gjorde han Tjeneste som Etappekommandør paa Strib. 1856 fik han et Tilleg til sin Pension af 40 Rd., hvilket han mener alene havde sin Aarsag i, at han havde deltaget i Krigen. I 1858 forhøiedes hans Pension ved Lov af 24. Februar 1858 endvidere med 90 Rd., saa at den nu udgjør 414 Rd. aarlig. 1866—67 henvendte han sig til Rigsdagen om at erholde en Skadeserstatning for Harene 1842—58 a 133 Rd., ialt 2128 Rd. Et Mindretal i det daværende Finantsudvalg anbefalede ham til at faae et mindre Belyb een Gang for alle. Et Flertal i Thinget godkjendte denne Anbefaling, hvoraf Følgen blev, at han fik een Gang for Alle 400 Rd. Siden 1858 udregner han, at han fremdeles har havt et aarligt Tab af 43 Rd., ialt 688 Rd. Det er disse forskjellige efter hans Opfattelse lidte Tab tilligemed en aarlig Pensionsforhøielse af 43 Rd., som han ansøger om Rigsdagens Medvirkning til at erholde. — Udvalget maa henlægge nærværende Andragende, og det skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at Kapitain Pio synes at være bleven særdeles gunstig behandlet, naar der ses hen til, at han to Gange har faaet sin Pension forhøiet